

בת הדוכס

(אנגליה)

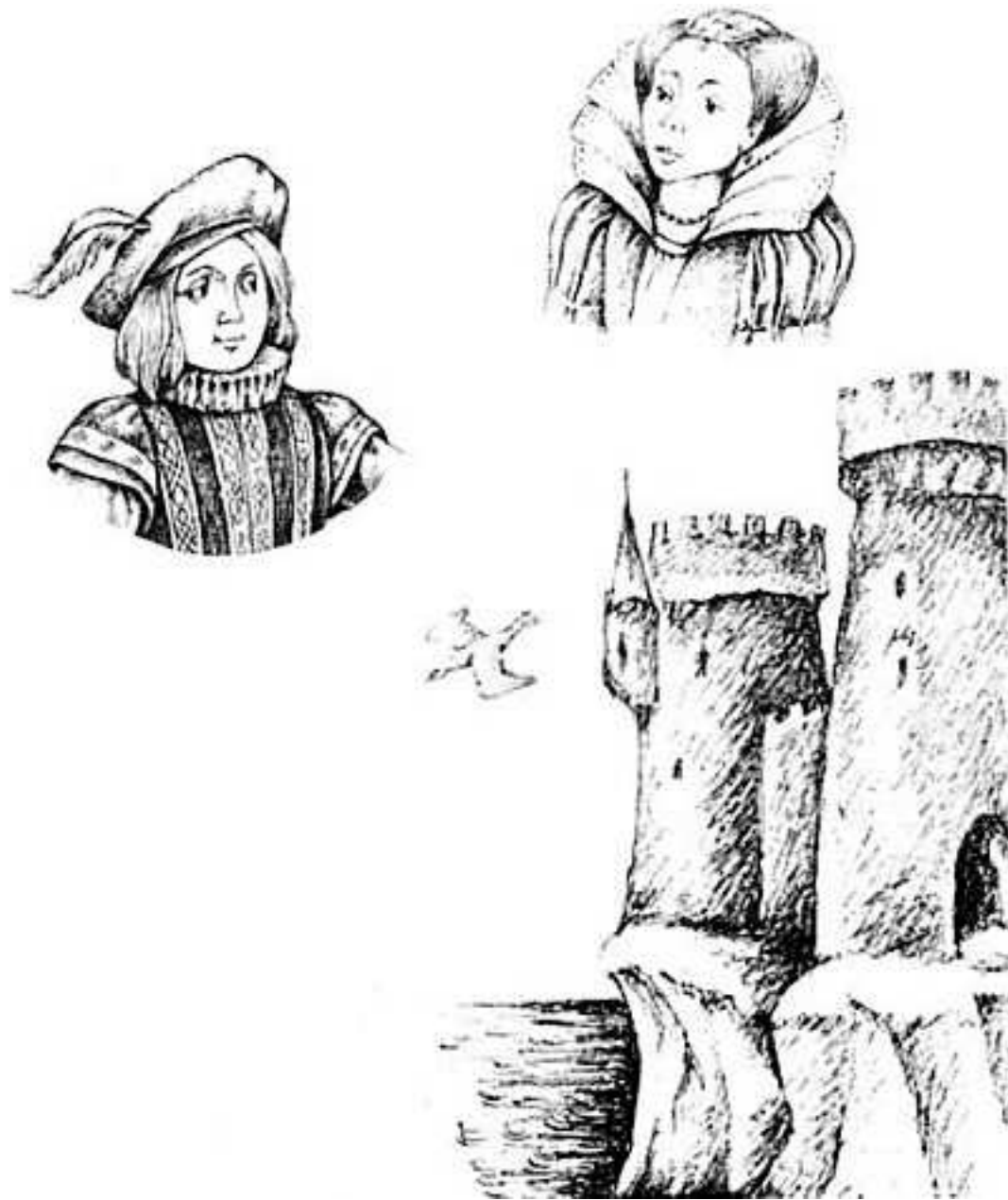
יום אחד בתו של הדוכס מאר יצאה מהטירה לגן. שם היא רצה, רקדה, ובסוף התיישבה כדי

לשמוע שירת ציפורים. ואז, בצל האלון הירוק, ראתה על ענף גבוה יונה כחולה. "יונתי חביבתי" אמרה בת הדוכס "רדי אלי יקירתי. אשים אותך בכלוב זהב, אדאג לך ואוהב יותר מכל דבר אחר בעולם!" לא הספיקה לגמור את דבריה כשהיונה עפה מהענף, התיישבה על כתפה והתחבקה לצווארה. והיא החליקה את נוצותיה ולקחה אותה הביתה לחדר שלה. היום עבר, הגיע הלילה. בת הדוכס התכוננה לשכב לישון כשפתאום ראתה בחדרה בחור צעיר ויפה. היא השתוממה מאוד, כי הרי סגרה כבר ונעלה את דלתות חדרה. אך היא הייתה

אתך ושמחתי שאני ציפור וכך אוכל להתקרב אליך. ואם את לא תאהבי אותי לא אדע יותר שקט לעולם!"
"ואם אוהב אתך לא תעוף ולא תעזוב אותי לבדי?" שאלה.

נערה אמיצה ושאלה:
"לשם מה באת הנה, איש צעיר? למה הבהלת אותי? דלתות חדרי נעולות כבר זמן מה, אז כיצד הצלחת להיכנס?"
"שש, שש!" לחש הצעיר "אני הוא היונה החביבה שהורדת אותה הבוקר מהעץ."
"אז מי אתה בעצם?" שאלה בת הדוכס בשקט "איך קרה שהפכת לציפור קטנה וחביבה?"
"שמי פלורנטיין" ענה הצעיר "אמא שלי היא מלכה, והיא גם יודעת קסמים וכישופים. לא רציתי להישמע לקולה והיא הפכה אותי ליונה. אך הכישוף שלה מתבטל בלילות ואני הופך שוב לבן אדם. הבוקר באתי מעבר לים, ראיתי

"לעולם, לעולם לא!" ענה הנסיך "תתחתני אתי
ואהיה שלך לנצח. ביום ציפור ובן אדם בלילה.
ותמיד אהיה אתך."

וכך הם נישאו וחיו באושר בטירה. ואף אחד
לא ידע שהיונה האהובה של בת הדוכס הופכת
בלילה לנסיך פלורנטיין. כל שנה נולד להם בן
יפה כל כך שלא ניתן לתאר זאת במילים. אך
כשרק הילד נולד, הנסיך פלורנטיין נשא אותו
על גבו מעבר לים, לארמונה של אמו המלכה,
והיה משאיר אותו אצלה.

כך עברו שבע שנים. אך אז באה עליהם צרה
גדולה. אבא הדוכס מאר החליט להשיא את
בתו לאיש חשוב ועמיד, שחיזר אחריה. אבא

לרקוד! ואתם הנגנים, תקעו בחצוצרות שלכם.

פלורנטין, בן היקר שלי חזר. וחזר כנראה

לתמיד, כי הפעם לא

הביא אתו את בנו

התינוק."

"לא, לא אמא" אמר

הנסיך "לא נחוצים לי

רקדנים ולא נגנים! את אשתי האהובה, אם של

שבעת הבנים שלי, רוצים לחתן מחר בכוח,

וזה יהיה בשבילי יום של אבל."

"איך אוכל לעזור לך, בני?" שאלה המלכה

"אמור. אעשה הכל שביכולת הקסמים שלי."

"אמא, משרתים אצלך עשרים וארבעה מנגנים

דרש שהיא תסכים, אך היא אמרה:

"אבא יקר, אינני רוצה להינשא. טוב לי כאן עם

היונה האהובה שלי."

הדוכס כעס מאוד ואמר:

"אני נשבע שמחר אוריד ראש לציפור שלך!"

הוא רקע ברגלו ויצא מהחדר.

"ווי, אני מוכרח לברוח" אמר נסיך-יונה.

הוא עלה על אדן החלון ועף. והוא עף ועף,

עבר מעל הים העמוק והמשיך לעוף עד שראה

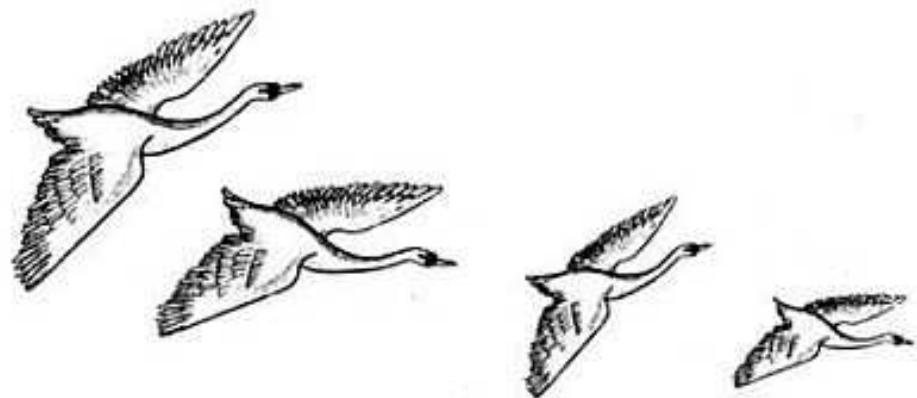
את הארמון של אמו. ובאותו הזמן המלכה

יצאה לגן וראתה את היונה. הציפור עברה מעל

ראשה והתיישבה על חומת הטירה.

"מיהרו הנה רקדנים!" קראה המלכה "תתחילו

וכולם, בלי שהיות, עפו מעל הים. הם עפו ועפו
עד שראו מרחוק את הטירה של הדוכס מאר,

והתיישבו על גגות הכנסייה בדיוק בזמן
שתהלכת הנשואים התקרבה לשם. בראש
התהלוכה רכבו אבירים בשריון מבריק,
אחריהם החברים של החתן והידידים של
הדוכס מאר, אחריהם על סוס שחור רכב החתן
בעצמו ואחריו על סוס לבן הכלה המסכנה,
הבת היפהפה של הדוכס.

ורקדנים. תהפכי אותם לעגורים אפורים. את
שבעת הבנים שלי הפכי לברבורים לבנים,
ואותי הפכי לנץ ואהיה להם למוביל." "
"ווי, ווי בני! זה מעבר ליכולתי!" נאנחה המלכה
"לא אוכל לעשות זאת בקסמים שלי. אך אולי
המורה שלי אוסטרי תגיד לי מה אפשר
לעשות." "
והמלכה האם מיהרה אל המערה של
המכשפה אוסטרי. היא יצאה משם עם צרור
עשבים זוהרים. אחר כך לחשה לחש סודי מעל
העשבים האלה ומיד היונה הפכה לנץ גדול
וסביבו עשרים וארבע עגורים ושבעה ברבורים
צעירים.

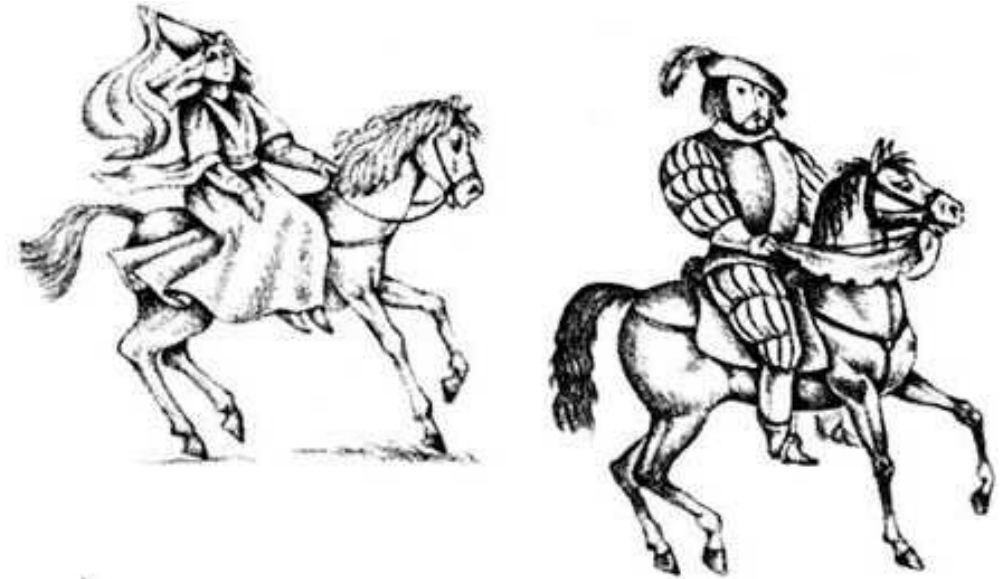
ופתאום "באך!" העגורים התנפלו על הרוכבים
והפילו את כולם על הארץ.

הברבורים הצעירים סובבו את הכלה, בת
הדוכס, והנץ התנפל על החתן, הפיל אותו על
הארץ ונקר בראשו. העגורים התאגדו ללהקה
צפופה

והברבורים
הניחו על
גביהם את אמא
שלהם כמו על
מצע נוצות. ואז

כל הציפורים התרוממו שוב לאוויר ונשאו את
בת הדוכס לארמונו של הנסיך פלורנטין ושל

לאט-לאט התקדמה השיירה, תוך מוסיקה
חגיגית, עד שהגיעה לפתח הכנסייה שעליה
ישבו הציפורים. ואז פלורנטין הנץ נתן צעקה
חזקה וכל הציפורים התרוממו באוויר. העגורים
עפו נמוך, הברבורים הצעירים מעליהם, והנץ
סובב גבוה מעל כולם.
אורחי החתונה השתוממו כשראו את הציפורים

אמו.

כך הצליחו הציפורים להפר את החתונה! דבר כזה איש עוד לא ראה. והאורחים? נשאר להם רק להסתכל איך הציפורים נושאות את הכלה היפהפה הלאה והלאה, עד שבסוף העגורים, הברבורים והנץ נעלמו מעבר לאופק. עוד באותו היום הביא הנסיך פלורנטין את בת הדוכס מאר לפני אמו. והיא שחררה את בנה מהכישוף וכולם חיו מאז באושר ובריאות.

